

valo toli potrebno bralno društvo «Lipa». Toda kakšno bo to društvo? Ustanovil ga je neki mladenič, ki je v zvezi s tukajšnjim nadučiteljem Slancem, o katerem ste ob času volitev pisali, da je jungovec, in vi ste pisali golo resnico. Zvedeli smo, da to bralno društvo dobiva novine «Slov. Narod». Torej bo skušalo od liberalcev povzročiti prepir med brati zanesti tudi k nam. Kajti v listih, ki bodo društvenikom na razpolago, se bo zmerjalo največ čez duhovnike in cerkev, liberalne advokate in jungovske učitelje pa se bo hvalilo. G. urednik, kako bodočnost želite takemu društvu? Mislimo, da nobene. — Priprost bolfenski fant.

Cerkvene zadeve.

Svetega Antona kruh za siromake.

(Konec.)

Leta 1893 je pisala neki osebi: «Češenje sv. Antona se vedno bolj širi, kakor cveteče drevo vedno globlje poganja svoje korene in razprostira svoje zelene veje, tako se širi ta pobožnost. Svet se bode še čudil delom usmiljenja. Slednji mesec sem dobila 600 pisem, iz katerih veje ponižnost, hvaležnost in ljubezen do bližnjega. Vedno več miloščine prihaja za prejete milosti. V maju se je darovalo sv. Antonu v čast 2184 K, v juniju 3200 K, v juliju 3600 K, v avgustu 4135 K. Iz Rima, Avstrije, Belgije, iz Algira in iz celega sveta prihajajo nakaznice z milodari. Naslovi so v časi kaj zanimivi: Kapeli sv. Antona v Toulonu, ali pa: St. Antonu v Toulonu, ali: Vernej častiki sv. Antona v Toulonu.

Sedaj pa nekaj uslišanih milosti v naši bližini v novejšem času. Neki gospod že blizu večnosti se še vedno ni hotel spokoriti. Njegova hči obljubi sv. Antonu 20 K za kruh siromakom, ako se oče spreobrne. V tisti noči se bolnik nenadoma v postelji zravna in pravi s trepetajočim glasom: Ali je tukaj, ali je tukaj? Strežnik ga vpraša: Duhovnik? Da, pokličite ga! Duhovnik pride. Celo skezano se spove bolnik, in eno uro pozneje izdahne svojo dušo.

Ravno tistega časa me pokliče neka stara in celo nevoljna gospa. Pravi mi, že celo leto prosim sv. Antona, da bi mi pomagal v moji nevolji. Polna protina ne morem opravljati svojih opravil, dekle pa plačevati ne morem. Drugega nimam kakor malo letno pokojnino, in eno lotrijsko srečko. Vsaki dan sem prosila svetnika, da bi srečko zadela, in sem mu obljubila 200 K za kruh siromakom, ako me usliši. Uslišal me je, pa ne kakor sem želela jaz, ampak naklonil mi je vse več srečo. V kratkem sem podedovala nepričakovano 45.000 K. Za to sem poslala po vas, da vam izročim obljubljenih 200 K. Še mnogo drugih slučajev se je prigodilo. Naj zadostujeta ta navedena.

Sveti Anton blagruje one, ki izpolnijo svojo obljubo, pa tudi brez kazni ne ostanejo oni, ki tega ne storijo, ako je uslišana njihova prošnja. Neka gospa v našem mestu je obljubila 100 kilogramov kruha za siromake, ako sv. Anton izprosi neko posebno milost osebi, katero je jako ljubila. Sv. Anton jo je uslišal, kar nam je z velikim veseljem razodela, a na kruh je pozabila gospa. In kaj se zgodi? Za dva meseca je umrla nagle smrti nji toli priljubljena oseba.

Tudi mi smo včasih v kaki telesni ali duševni zadregi, kaj, ko bi se tudi mi na enaki način približali sv. Antonu? Način je zelo priprost. Če ti zbolí kaka draga oseba itd., obljubi sv. Antonu kruha za siromake, kolikor pač po svojih okoliščinah premoreš, ali v naravi, ali pa v denarju. Če te je sv. Anton uslišal, ne odlagaj izpolniti svoje obljube, če ne, ti ni treba dati ničesar.

Po drugih krajih je seveda še več siromakov kakor pri nas, da jih morajo v posebnih sirotiščih preživeti, a neka posebna vrsta siromakov se nahaja tudi pri nas, ki

so onim precej podobni. Ti so ubogi dijaki. Marsikateri nadarjeni fant hrepeni po učenju, pa mu to ali popolnoma ni mogoče, ali pa siromak lačen izvršuje svoje učenje. Takim sirotam v pomoč so rodoljubi osnovali dijaško kuhinjo povsod, kjer so srednje sole, v katerih dajejo ubogim dijakom hrano brezplačno. Število podpiranih dijakov se ravna po milodarjih, ki prihajajo iz rok usmiljenih.

Na Ogrskem, v Bosni in po drugih krajih našega cesarstva so že postavljene pušice sv. Antona za kruh siromakom. Mi Slovenci jih še nimamo. Kaj pa, ko bi si jih obesili v dijaških kuhinjah? Postavim: Ti imaš kako zamotano tožbo, reči: Sv. Anton! če bo se pravda srečno razvzljala, darujem 5 K dijaški kuhinji v pušico za siromaske dijake.

Ali ne bi bil to priličen kruh sv. Antona za siromake? Ps.

Iz ptujske okolice. Dandanes se povsod ljudstvo giblje in napreduje v narodnem in v duševnem življenju. Tudi v župniji sv. Petra in Pavla napredujejo v duševnem življenju. To pričujejo Marijine družbe in III. red sv. Frančiška. Marijina družba deklet že obstoji par let in jih je vpisanih nad dve sto. Marijina družba mladeničev se je ravno to leto pričela. Mladeniči so se pripravljali za slovesen sprejem že skozi šestnedeljsko pobožnost v čast sv. Alojzija. V nedeljo 23. junija so imeli mladeniči prvo skupno sv. obhajilo pri pozni sv. maši, pri kateri so tudi svetili, popoldne pa slovesen sprejem. Bilo jih je sprejetih okoli 25 mladeničev. Marsikateremu opazovalcu v cerkvi so od radostnega veselja solze polile lica, ko je videl, kako slovesno so sprejeti mladeniči v Marijino družbo, kako jih je lepo videti z družbenim znakom, Marijino svetinjico, pripeto na prsih, z gorečo svečo v rokah. V nedeljo 15. septembra, «Ime Marije» pa so imeli mladeniči Marijine družbe prvič procesijo na ptujsko goro. Ker jih je le okoli 40 mladeničev zapisanih, so č. g. o. Lenard Vaupotič, voditelj Marijine družbe, povabili še može, naj se udeležijo procesije. In res krasno velika procesija samih mož se je pomikala čez Ptujsko polje k Materi Božji na ptujsko goro, prepevaje lavretanske litanijske in Marijine pesmi. Res jako izborna so možje peli in daleč se je razlegal orjaški glas. Na ptujski gori so imeli č. g. o. Lenart pridigo in sv. mašo in mladeniči Marijine družbe skupno sv. obhajilo. Popoldne ob 2. uri «slovo» od Matere Božje na ptujski gori in odhod. Slovesne večernice pa v domači župni cerkvi sv. Petra in Pavla v Ptuj. Čast in hvala vsem udeležencem te procesije, ki je bila v sklep sv. leta.

Črešnjevec pri Slov. Bistrici. Gosp. Dominik Raktelj, znani vglasbitelj orgelj iz Gaberja pri Celju, je na Črešnjevcu v petih dneh popravil za čudno malo ceno 30 kron orglje, katere je slavnj Ferdinand Malohovski leta 1877 v Ljubljani izdelal. Ker so se tekom časa močno razglasile, jih je zgoraj omenjeni g. Dominik Raktelj vse lepo predelal, vglasbil, posebno pa pedal tako srečno vredil in popravil (8 spremenov), da je kar veselje poslušati orglje, ki tako lepo vsaka svoj glas izgovarjajo. Temu se ni čuditi, ker je g. Dominik Raktelj najstarejši učenec slavne Gorišča, ki slavi daleč po naši domovini kot izvrsten izdelovatelj orgelj. Izkazal se je kot pravega mojstra, kot solidnega in vstrajnega delavca, ki razume svojo stroko. Zato ga spodaj podpisani kar najbolj priporočam vsem, zlasti veleč. kn. šk. župnijskim predstojnikom za delo. — Janez Sušnik, župnik.

Rožni venec v vojašnici. Pred nekaj leti je našel učenec višje vojaške šole molek pod klopjo šolske sobe. Zasmehovaje ga pokaže tovarišem: «Kaj se vse med nami najde — v vojaški šoli — rožni venec — ni li to čudno?» — Bilo je to uprav pred glavno skušnjo. Izpraševalni zbor, na čelu mu mar-

šal, stopi v sobo in začne izpraševati. Neki mladenič, Alfonzij po imenu, je prekosil vse svoje sodruge po možatem nastopu in točnih, jasnih odgovorih. Po končani izkušnji stopi imenovanec zopet pred klopi in dvigne molek: «Kdo je torej izgubil rožni venec; bedak je gotovo, kdo ga je nosil in puhloglavec.» Kar se dvigne Alfonzij in možato spregovori: «Molek je moj; najdražji spomin na umrlo mi mater, ki mi ga je izročila na smrtni postelji. Takrat sem ji tudi obljubil, da ga izmolim vsak dan.» Mirno brez besedij mu ga vrne. Ko pa se vrne maršal daril delit, izve vso stvar, ki se je mej tem izvršila. — Prvo darilo dobi Alfonzij; zraven pa še maršalovo pohvalo: «Vrli mladenič, le tako naprej, glej tudi moj vedni spremljevalec je — rožni venec.» Postal je ta mladi molilec rožnega venca častit vojščak in odličen junak. Iz «Danice».

Gospodarske stvari.

(Piše Ivan Vuk.)

Kaj naj začnemo z izabelinim vinom? To je vprašanje, s katerim se ukvarja ubožni vinorejec, ko mu ponujajo za grozdje ali most pičlo plačo. Da kaj naj storimo? Po mojem mnenju bi bilo najboljšo, ako obdržimo kapljico doma in jo porabimo za domačo rabo, posebno bi to priporočal vinogradnikom, ki imajo vino v manjši meri. Zakaj ne bi smel vinorejec piti doma svoj pridelek, za katerega je trpel celo leto ter bil v vednem strahu, da mu Vsegamogočni še odvzame ta pridelek. Kaj pa imamo od tega, če prodamo to vino za tako pičle denarje. S tem se ne bode ničesar plačalo, pač pa se bo v pest smejal kupec, da je dobil tako poceni vinorejčeve žulje. On si bo seveda na ta ali drugi način poboljšal vino, seveda ako bi se izvedelo, bi zapadel kazni, in tako vino proda potem kot zlahtno. Toraj pij rajši doma in ne bogati s svojim delom lahkoživne vinotržce. Najbolje je seveda, ako se poprimemo sajenja zlahtnih trt.

Kaj naj sadimo v vinograd? Čudno vprašanje! V vinograd sadimo ja vinsko trto. Seveda sadimo vinsko trto, pa kakšno?! Letošnja jesen nas uči, da moramo saditi samo zlahtno trto, ako hočemo izhajati in dobro prodati naše pridelke. V zadnjem času se je ljudstvo zelo poprijelo sajenja izabele. Vino izabele ni kaj posebno priljubljeno v gospodskih krogih in ravno tukaj se spiije največ vina. Ubogi vinogradnik se muči celo leto z vinogradom, v jeseni pa še nemore spečati svojega pridelka ali pa le z majhno pičlo ceno. Dragi moj, pomisli! Ko si začel saditi izabelo, bi rajši sadil zlahtno trto, seveda bi te nekoliko več stalo nakup ključekov, pa bi imel sedaj že zlahtno vince, katero bi z lehkoto prodal. Toraj, kedor še ima kaj za saditi, naj sadi samo zlahtno trto, taisti pa, ki imate izabelo, pa je bolje, da jo nadomestite z zlahtno, ali pa ako se ne bojite trtne uši, da jo pocepate z zlahtno. Samo to le v tem slučaju, ako se ne bojite trtne uši, ker kakor je znano, tudi izabelo uniči in tako bi imeli dvojno delo, namreč sajenje, cepljenje in grobanje, pozneje pa bi bilo še vse za nič.

Tropine, hvalevredna živalska piča. Da se dajo tropine z uspehom porabiti za krmljenje živine, je še marsikomu neznano, ali pa le na pol. V tropinah se nahaja še več ali manj mnogovrednih snovi. Najboljša snov je še ostali sladkor. Za eno glavo goveje živine se računí 2—2½ kg pri vsakem krmljenju, kar pa mora biti zmešano s peso (runo) ako pa te ni, pa z rezanico. Omeniti je le, da je to hasnovito le pri goveji živini. — Ker pa se vse na enkrat ne more porabiti, se ravna tako-le: Izkoplje se dokaj globoka jama in ako imaš starih obrabljenih sodov, spusti ga v jamo. V ta sod (velja tudi samo v jamo) deni tropine, katere moraš dobro potlačiti, da ti ne bodo postale kisle ali celo plesnive. Ko si spravil vse v sod, pokrij ga s slamo in navrh še deni 60 cm debelo zem-